

Parterne kan dog have aftalt, at kendelsen ikke skal begrundes. Dette følger for så vidt allerede af den foreslåede § 2, hvorefter bl.a. § 31, stk. 2, kun finder anvendelse, hvis andet ikke er aftalt. Når parternes aftalefrihed med hensyn til begrundelsen af voldgiftskendelsen gentages i den foreslåede § 31, stk. 2, skyldes det hensynet til overskueligheden for navnlig udenlandske brugere af voldgiftsloven.

Endvidere gælder begrundelseskravet ikke for voldgiftskendelser på aftalte vilkår efter § 30.

Der foreslås ikke regler om, hvorvidt voldgiftskendelsen skal indeholde oplysninger om eventuelle forskellige meninger blandt voldgiftsdommerne vedrørende resultatet eller begrundelsen (dissens). Medmindre parterne har aftalt andet, afgør voldgiftsretten således selv, om voldgiftskendelsen skal indeholde oplysning om en eventuel dissens, og om dissensen i givet fald skal indeholde oplysning om navnet eller navnene på den eller de dissenterende voldgiftsdommere.

Stk. 3 fastslår, at voldgiftskendelsen skal dateres og angive, hvor voldgiften har fundet sted. Det fremgår af 2. pkt., at voldgiftskendelsen skal anses for afsagt på dette sted. Formålet med stk. 3 er navnlig at undgå tvivl om voldgiftskendelsens oprindelse i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen i udlandet i medfør af New York-konventionens regler.

Stk. 4 fastslår, at hver af parterne, når voldgiftskendelsen er afsagt, skal have tilstillet et underskrevet eksemplar heraf. Tidspunktet for en parts modtagelse af voldgiftskendelsen har navnlig betydning i relation til fristen for at anmode om rettelse af voldgiftskendelsen eller afsigelse af tillægskendelse, jf. § 33, eller for at anlægge retssag om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen, jf. § 37, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 32

Bestemmelsen indeholder regler om voldgiftssagens afslutning. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til modellovens art. 32 bortset fra, at det i stk. 1 er præciseret, at voldgiftssagen også kan afsluttes, hvis klageren ikke indleverer klageskrift, hvis parterne indgår forlig om tvisten, eller hvis der ikke stilles sikkerhed for voldgiftsrettens vederlag og udgifter i forbindelse med voldgiftssagen.

Bestemmelsen gælder for voldgift, der finder sted i Danmark. Bestemmelsen kan fraviges ved aftale.

Udgangspunktet er, at voldgiftssagen afsluttes med den endelige voldgiftskendelse, jf. *stk. 1, 1. led*.

Stk. 1, 2. led, opregner de andre måder, voldgiftssagen kan afsluttes på, end ved voldgiftsrettens afsigelse af en endelig voldgiftskendelse. Det drejer sig om de tilfælde, som er opregnet i stk. 2, jf. nærmere nedenfor, samt om tilfælde, hvor klageren ikke indleverer klageskrift, jf. § 25, stk. 1, og bemærkningerne hertil, hvor parterne indgår forlig om tvisten, jf. § 30, stk. 1, og bemærkningerne hertil, eller hvor der ikke stilles sikkerhed for voldgiftsrettens vederlag og udgifter i forbindelse med voldgiftssagen, jf. § 36 og bemærkningerne hertil.

Stk. 2 nævner tre yderligere grunde til afslutning af voldgiftssagen. Den første er, at klageren frafalder sit krav, jf. *nr. 1*. Frarafalder klageren sit krav, træffer voldgiftsretten afgørelse om sagens afslutning, medmindre indklagede modsætter sig, at sagen afsluttes, og voldgiftsretten finder, at indklagede har en berettiget interesse i en endelig afgørelse af tvisten. Hvis indklagede anmoder om det, og voldgiftsretten finder, at indklagede har en berettiget interesse heri, skal der således afsiges kendelse om klagerens krav og om indklagedes eventuelle modkrav, selv om klageren har frafaldet sit krav. Dette skyldes, at en processuel frafaldelse af kravet under voldgiftssagen ikke nødvendigvis indebærer, at klageren materielt har opgivet kravet, og at indklagede kan have en interesse at opnå en bindende (retskraftig) voldgiftskendelse om kravet og om eventuelle modkrav.

Den anden grund til at afslutte voldgiftssagen er, at parterne aftaler at afslutte voldgiftssagen, jf. *nr. 2*.

Endelig træffer voldgiftsretten afgørelse om sagens afslutning, hvis en fortsættelse af voldgiftssagen af andre grunde er blevet unødvendig eller umulig, jf. *nr. 3*.

Stk. 3 fastslår, at voldgiftsrettens kompetence ophører, når voldgiftssagen afsluttes, dog med forbehold af de foreslåede regler i § 33 og § 37, stk. 5. § 33 indeholder regler om rettelse af voldgiftskendelsen og om afsigelse af tillægskendelse. § 37 angår retssager om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen, og § 37, stk. 5, giver mulighed for at udsætte en sådan retssag med henblik på at give voldgiftsretten lejlighed til at genoptage voldgiftssagen eller tage sådanne andre skridt, som efter voldgiftsrettens opfattelse vil fjerne grundlaget for tilsidesættelse. § 37, stk. 5, og henvisningen hertil i § 32, stk. 3, indebærer, at såfremt en retssag om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen udsættes efter § 37, stk. 5, kan voldgiftsretten genoptage voldgiftssagen eller tage sådanne andre skridt, som efter voldgiftsrettens opfattelse vil fjerne grundlaget for tilsidesættelse.